

1

Kadonneita

Puhelin soi. Elsa painoi kaiuttimen päälle ja vastasi:

– Elsan ja Elmerin etsivätoimisto. Miten voimme olla avuksi?

– Täällä opettaja Orvokki Helmiälä.

Puhelimeni on varastettu!

– Onko opettaja ilmoittanut varkaudesta poliisille? Elmeri kysyi.

– Soitin hätäkeskukseen, mutta sieltä käskettiin tehdä rikosilmoitus verkossa.

Mikä kalastaja minä olen? Ei minulla ole verkkoa!

– Onko teillä nettiyhteys? Elmeri kysyi.

– Sitäkö se tarkoitti? On tietysti.

– Haluatteko silti palkata meidät etsimään puhelimenne? Elsa kysyi.

– Tietysti! En voi elää ilman sitä.

Kuinka voisin muuten lähettää
ystävänpäivätervehdyksiä?

– Etumaksu on viisi euroa, Elmeri sanoi.

– Tässä tapauksessa se riittänee.

– Miten niin?

– Millä te soititte meille? Elsa kysyi.

Opettaja katkaisi puhelun.

– Taas yksi arvoitus ratkaistu, Elsa sanoi
Elmerille ja laski puhelimensa pöydälle.

– Tapaus ratkesi liian nopeasti, Elmeri
huomautti. – Jäimme ilman palkkiota.

– Ei haittaa. Eihän me tehdä tätä rahan
takia, vaan siksi, että oikeus voittaa.

– Joku sanoi joskus, ettei tärkeintä ole
voitto, vaan ylivoimainen voitto.

– Minä sen sanoin, Elsa tunnusti. – Mutta
se liittyi painiin. Ja kaikkeen urheiluun.

– Minä en ikinä ole voittanut urheilussa.
Paras sijoitukseni koulun kilpailussa on
hiihtokisojen viides toisella luokalla. Lunta
oli niin vähän, että vain viisi meistä toi
sukset kouluun. Kiersimme pari kertaa

urheilukentän, jonka reunoille oli kasattu lunta.

Elsa muisti sen talven. Silloinkin hän oli voittanut ylivoimaisesti sekä koulun hiihtokisat että koko kaupungin koulujen yhteiset kisat. Häntä oli houkuteltu hiihtoseuraan, mutta hän oli pysynyt painijana. Se oli hänen lajinsa.

Elsa ja Elmeri istuivat etsivätoimistossaan, joka sijaitsi Elsan kodin piharakennuksessa, saunan pukuhuoneen ja liiterin välissä. Siinä huoneessa oli aiemmin joskus vilvoiteltu saunan jälkeen, mutta lähinnä säilytetty kaikkea rojua. Keväällä isä ja Elsa olivat raivanneet sen Elsalle etsivätoimistoksi. Elmeri oli ollut toimiston ensimmäinen asiakas. Hänestä oli tullut saman tien sen toinen etsivä.

Toimistossa oli vanha puusohva, sohvapöytä, räsymatto, kirjoituspöytä ja kaksi konttorituolia sekä Elsan kaksi palkintokaappia. Yksi kaappi ei enää ollut riittänyt.

Lämpöpatteri naksui ikkunan alla.
Ulommassa ikkunassa oli kuurankukkia.
Lunta pyrytti koko ajan lisää, ja isä heitteli
sitä työntimellä sivuun pihatieltä. Ilta alkoi
pimetä, vaikka kello oli vasta puoli neljä.

– Missä sinun puhelimesi muuten on? Elsa
kysyi. – Yritin eilen soittaa sinulle ja lähettää
viestiä, mutta et vastannut.

– Puhelin jäi mummulle. Kävin siellä
pelaamassa korttia, kun äiti vain ynnäili
Annantiikin lusikoita ja kalusteita eikä
antanut minun auttaa. Olisin laskenut
kaiken paljon nopeammin päässäni kuin hän
laskimen kanssa. Enkä sitä paitsi olisi tehnyt
virheitä niin kuin hän.

– Taidat olla usein siellä mummosi luona.

– Siellä tai täällä, Elmeri sanoi. – Äiti
hössöttää sen antiikkinsa kanssa, ja isällä on
aina joku iso kansainvälinen paljastusjuttu
tekeillä. Kumpikaan ei ole kiinnostunut
muusta kuin omista asioistaan.

Elsa katseli Elmeriä huolestuneena. Kaveri
synkisteli taas, vaikka hänen pitäisi palata

kouluun joululoman jälkeen. Koko syksyn Elmeri oli ollut poissa koulusta, koska hän oli ollut masentunut vanhempiansa eron vuoksi. Ja nyt oli jo uudenvuodenpäivä. Maanantaina koulu alkaisi.

– Mitäs isäsi nyt tutkii? Elsa kysyi.

– Jotain rosvoliigaa, joka varastaa puhelimia ympäri maailmaa ja vie ne Venäjälle, missä niihin vaihdetaan uusi SIM-kortti ja ne myydään eteenpäin.

– Tuohan on jännittävää, Elsa sanoi.

– Paitsi sen kannalta, jonka puhelin viedään.

– Mitä jos sinunkin puhelimesi on varastettu, etkä ole huomannutkaan? Äiti on sanonut, että jotkut taskuvarkaat ovat todella taitavia.

Elsan äiti oli poliisi, joten hän tiesi.

– Minun puhelimeni on tallessa, Elmeri vakuutti. – Se on mummon luona.

– Minäpä tarkistan, Elsa sanoi ja painoi pikavalinnasta Elmerin mummon kuvaketta. Elsa oli tutustunut Elmerin